wad ta oma kullalised, agga ka kaugelt inimest, kui tarka nõu tarwis olli. Iggaüks õppetust sai, kui ta ka iggakord abbi ei leidnud. Se olli nüüd se mees oma tarkuse polest. Agga pealt wadata olli waña Willem kaunis weider mees. Su tal pool lahti olli, sest et ta parrema kõrwaga õiete kuulda ei wõind, ja parrema kõrwa ümbert olli ta juuste salgu ärraleikand, et teiste inimeste sõñad mitte karwadesse kinni ei jääd — sest mis targem mees, sedda eñam ta õppida püab. Siis olli tal ka arjutus, et ta eñamiste parrema jalla kanna peal seisis, kui ta middagi kuulda wõttis ehk teada tahtis; agga kui tal mõistuses assi walmis olli, sis käñas ta kanna peal kõige kehhaga üksköra ringi; sellepärast olliwad ka temma parrema jalla pastli ja sapa kannad ikka purruks tallatud. Pealegi olli tema pahhem silm kõwwer lodud. Agga sest ei olnud wigga ühtegi; waña Kaljo Willem olli aus mees kõige kõwwera silmaga, lahtise suga ja wiggase sapakannaga. Waña Kaljo Willem läks mulda ja paljo täñosowimisi temaga. — Küllas ellas üks rikka mehhe poeg, Punga Peep. Tõ tal käe pärast ei olnud ja mõistuse polest ta kül ka waene olli, sest kes kül sedda on paljo näind, et rikka mehhe pojoke paljo isse eddasi püab; mis temal tarwis kässi ehk pead waewata, issa rahhalaekas on jo tarkust ja tõsinda kül. Punga Peep näggi, et Kaljo Willem austud mees olli ja sowis eñesele sedda sama austust, ja ta pañi ka terrase silmaga kõik ta kom-

bed ja weidrused tähhele. Kui agga waña aus Willem olli mulda widud — wata siis, teine aina tema sarnane jälle olli küllas. Punga Peep tellis ued sapad kingseppa jures ja parrema jalla sapa-kanna lassi ta kohhe wiggaseks tehha; parrema kõrwa ümbert leikas ta karwad mahha ja pahhema silma pöras ta pahhempidi. Seddawisi uhkeldas ta küllas ümber, jäi iggamehhe ette seisma, ajas tühja lorri targa näoga ja känas pärast parrema jalla-kanna peal ringi. Rumalate silmis ta aina targa Willemi järgmine olli ja jubba mõñigi mõtles: seal meil jälle tark kohtomees, seal nõu-andja ja abbimees. Targemad agga teist nõu piddasiwad. Ühhel talwisel ööl tulliwad nelli wõi wiis meest Pebo ükse ette ja wirrutasiwad tedda särgi wäel õue wälja sure üüdmise ja pautamisega, et kõik külla kokko jooksis, ja ühhel ja teisel ja kõigel wiel mehhel olli tema käest ni paljo ead nõu küssida, et otsa ei olnud. Üks küsis, mis siis kül külla rahwas peaksiwad joma akkama, kui jõe tühjaks on jonud; teine ütles, et wargad kiwwi-weski praego ärrawarrastanud ja küssis mis nüüd tehha; kolmas ütles, et poja naine eile tütrikese ilmale tonud, ja pallus nõu kust wäimeest otsida; neljas küssis, kui isseeñesest tullewal aastal nissu ta põllul kaswab, kas nisso tema wõi warblaste oma; wies küssis, kas tullosam ei olleks, linnakseid mahha külwata, kui odre. Ja nõnda kui üks oma tühja küssimisega walmis olli, jubba teisel weel tühjem küssimine,